

рещъ било българско училище. Които младежи се учили тамъ, послѣ ставали кумити т. е. възстаници, които бунтували народа срѣщу турцитѣ. Но азъ не знаѣхъ това. Послѣ го научихъ. Въ Русчукъ училището било турско, но приемали и българчета, като гледали да имъ дадатъ турски духъ, да ги потурчатъ. Азъ и това нѣщо не знаѣхъ по-рано.

Азъ искахъ да се уча, затова избѣгахъ голъ, босъ и гладенъ отъ кошаритѣ и слѣдъ дълги скитания по градове и села стигнахъ въ Руссе.

Въ главната улица близо до конака прѣдъ едно голѣмо здание видѣхъ много момчета, облѣчени въ дрехи отъ синьо сукно съ червени гайтани и съ пискюлчета на фесовѣтъ имъ. Това бѣха ученицитѣ, които играѣха на „прѣскочи кобила“.

Изпитахъ кой е директорътъ на училището. Той гледаше прѣзъ прозореца играта на ученицитѣ, съ броеница въ ржката, съ бѣла челма на главата, човѣкъ на около 40 години. Азъ поискахъ да влѣза при него, но той махна съ ржка да ме не пущатъ и ме повика да му съмъ говорѣлъ прѣзъ прозореца.

Казахъ му, че съмъ дошелъ отъ далечна страна и желая да постѣпя въ училището, за което му се моля да ме приеме.

Той ми отговори, че това е невъзможно, защото съмъ билъ възрастенъ и врѣмето ми вече било минало за учение.

Безъ да му мисля съ какъвъ човѣкъ говоря, спуснахъ се да му разправамъ грижитѣ си по овчарски - безъ забикалки. Питавъ го още на кждѣ